

บทบรรณาธิการ

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ฉบับที่แล้วได้แสดงถึงจุดประสงค์ไว้อย่างกว้างๆ จึงรู้สึกว่าเป็นจะต้องแสดงต่อถึงความลึกเห็นบางประการของบรรณาธิการ เกี่ยวกับบทความที่ตีพิมพ์ ทั้งนี้เพราะแต่ละหน้าในหนังสือนี้ไม่มากนักน้อยต้องขึ้นอยู่กับการศึกษาของบรรณาธิการ ทั้งรูปลักษณะ เนื้อความ ตลอดจนถึงภาษาและสำนวน

บทความที่ปรากฏในหนังสือนี้ ถ้าอ่านอย่างพิจารณาให้ดีแล้วพอจะแสดงให้เห็นถึงสติปัญญา และความรอบรู้ของผู้เขียน เปรียบเสมือนกระจกพิเศษที่สะท้อนให้เห็นลึกซึ้งลงไปกว่าที่ปรากฏต่อสายตา ดังนั้นแต่ละประโยคแต่ละบรรทัดควรจะได้รับการไตร่ตรองที่รอบคอบ หนังสือวิชาการนั้นให้ประโยชน์ได้กว้างขวาง แต่ในขณะเดียวกันถ้าเนื้อความที่บรรจุอยู่ในหน้ากระดาษกลิ้งเคลื่อนจากความจริงก็อาจให้ผลเสียได้มากเช่นกัน ถ้าหยิบตำราแพทย์ที่เขียนเมื่อ 10 ปีก่อนขึ้นอ่านคงจะเห็นได้ว่า มีความรู้เป็นจำนวนไม่น้อยซึ่งปัจจุบันทราบว่าการกลิ้งเคลื่อนไปจาก“ความจริง” ถ้าจะมองกลับไปในทิศตรงข้าม คือ อนาคต “ความจริง” ในวิชาการปัจจุบันก็คงจะเปลี่ยนไปอยู่ที่เกี่ยวกับอดีตที่ปรากฏมาแล้ว สิ่งทีกล่าวมานี้ น่าจะอยู่ในวิจรรณญาณของนักวิชาการทุกท่าน เพราะจะเป็นสิ่งที่คอยเตือนให้มีความรอบคอบยิ่งขึ้นในการแสดงความคิดเห็น และช่วยป้องกันไม่ให้ลำเอียงเข้ากับทัศนคติของตัวเองจนด่วนสรุปว่าอะไรจริง หรือไม่จริง

บทความทางวิชาการย่อมมีจุดมุ่งหมายเหมือนกับที่ความประสงค์จะถ่ายทอดความรู้ หรือข้อคิดเห็นที่จะเป็นประโยชน์ต่อผู้อ่าน เมื่อเป็นดังนี้ วิธีการเสนอจึงมุ่งที่จะให้ผู้อ่านเข้าใจได้สะดวก ปราศจากความสงสัย ความกว้างขวางของวิชาแพทย์ในปัจจุบัน อาจจะถูกกล่าวได้ว่าเป็นอุปสรรคอย่างหนึ่งคือจุดมุ่งหมายนี้ แพทย์แต่ละท่านย่อมจะมีประสบการณ์และความชำนาญเป็นพิเศษในแขนงใดแขนงหนึ่ง เมื่อถ่ายทอดความรู้และความคิดเห็นควรจะบรรยายให้ละเอียดและใคร่ครวญให้มากกว่าผู้อ่านซึ่งมีพื้นฐานแตกต่างออกไป จะสามารถเข้าใจได้หรือไม่ การพิจารณาบทความในคานนี้ อาจจะทำให้ได้ง่ายๆ โดยตั้งจุดหมายของบทความเป็นเป้า บทความที่คานนี้ ข้อมูลหรือผลที่รวบรวมมาเสมอ และบทวิจารณ์ย่อมเชื่อมโยงกันเป็นลูกโซ่ตรงไปหาเป้าหมาย โดยไม่ลี้ภัยออกนอกทาง หรือยกย่อนให้เกิดความสับสน การเรียบเรียงข้อมูลและผลให้กระชับ แล้ววิจารณ์ไปตามลำดับที่เสนอข้อมูลจะช่วยให้เข้าใจได้สะดวก และป้องกันไม่ให้เกิดการวิจารณ์นั้นกลายเป็นพรอณาวิหารที่วุ่นวาย โดยไม่มีจุดมุ่งหมาย ข้อวิจารณ์ในบทความนับได้ว่าเป็นหัวใจของเรื่อง เพราะเป็นที่แสดงความคิดเห็นและเหตุผลต่าง ๆ ผู้เขียนควรจะแยกให้ชัดเจนด้วยว่าส่วนใดเป็นข้ออ้างอิงจากผลงานของผู้อื่น และส่วนใดเป็นความคิดเห็นของผู้เขียน เมื่อเป็นผลงานของผู้อื่นที่นำมาอ้างอิงจำเป็นต้องบอกกล่าวถึงที่มาให้ชัดเจน ทั้งนี้เพราะจะเปิดโอกาสให้ผู้อ่านที่ต้องการจะศึกษาให้ลึกซึ้งไปค้นคว้าข้อได้อีกประการก็เพราะจะเป็นการให้เกียรติแก่ผู้ที่ได้ศึกษามาก่อน นับเป็นมรรยาทและธรรมาจริยอันดีของผู้ทรงความรู้

ภาษาและสำนวนควรจะตรงไปตรงมาเพื่อให้เข้าใจได้สะดวก ทั้งนี้เพราะจุดมุ่งหมายของบทความทางวิชาการอยู่ที่การถ่ายทอดความรู้ มิใช่การสร้างภาพพจน์หรืออารมณ์กึ่งนวนิยาย จากบทความต่าง ๆ ที่ได้อ่านมาสังเกตได้ว่า นักวิชาการหลายท่านให้ความสนใจแต่เนื้อหาโดยลืมความสำคัญของภาษาและสำนวน อันที่จริงนั้นภาษาและสำนวนที่สละสลวยไม่เยิ่นเย้อย่อมช่วยให้ผู้อ่านไม่เบื่อและเข้าใจเนื้อหาความได้กระจ่าง จะขอยกตัวอย่างจากบทความต่าง ๆ ที่ได้อ่านมาพอให้เห็นถึงความสำคัญของสำนวนและภาษาตลอดจนวรรคตอนของประโยค

ตัวอย่างที่ 1 ในบทความหนึ่งมีข้อความดังนี้

..... บัสสวະไม่ออกเป็นหยศๆ ร่วมกับอาการ

ถ้าอ่านประโยคนี้แล้วแปลความไปตามอักษร ก็คงจะต้องแปลว่า บัสสวະไหลออกตามธรรมดา เพราะ
เขียนว่าไม่ออกเป็นหยศๆ แต่ถ้าจะให้ตีความกันแล้วเขาได้ว่าเขียนตั้งใจจะแยกออกเป็น ๑ ข้อมูล คือ
บัสสวະไม่ออก เป็นหยศๆ ร่วมกับอาการ การเว้นวรรคที่ถูกต้องจะช่วยให้เข้าใจได้สะดวกขึ้น แต่
กระนั้นในกรณีนี้ก็ยังไม่ให้ความที่คึกคักกันอยู่ คือ ถ้าบัสสวະไม่ออก ก็ไม่ควรจะมีหยศได้ ถ้ามีหยศก็แปลว่าต้อง
มีบัสสวະออก ทั้งนี้จึงควรจะเขียนดังนี้ บัสสวະไม่สะดวก ถายเป็นหยศๆ เกิดร่วมกับอาการ

ตัวอย่างที่ ๒

..... ในสภาพเช่นนั้น สาร ก. **ก็จะไม่สามารถถนอมมาใช้ได้**

..... ถ้าบริหารยาของผู้ป่วยทันที **จะทำให้มีการกลับคืนของภาวะ**

..... ลักษณะพยาธิสภาพ **ยังคงมีให้เห็นปรากฏ**

ประโยคเหล่านี้ยกมาจากบทความหนึ่ง พิจารณาถึงความหมายก็ไม่มีข้อสงสัย แต่สำนวนที่ใช้ยาวมากจน
เกินความจำเป็น แม้จะพิจารณาในคำในโวหารก็ไม่อาจเรียกว่าสละสลวยได้ เนื่องจากสำนวนเช่นนี้เป็นลักษณะ
เฉพาะตัวของผู้เขียน จึงพบได้ตลอดเรื่องเป็นเหตุให้บทความยาวกว่าที่ควร ผู้อ่านต้องเสียเวลานานกว่าจะได้เนื้อ
ความ ซึ่งไม่เป็นประโยชน์ต่อความประสงค์ที่จะถ่ายทอดความรู้ทางวิชาการ

ตัวอย่างที่ยกมานี้ ถ้าผู้เขียนให้ความสนใจกับสำนวนก็จะสามารถแก้ไขได้เอง ที่ปล่อยไว้เช่นนั้นเพราะไม่
เห็นความสำคัญของการใช้สำนวนและประโยคที่เหมาะสม จะไม่ขอวิจารณ์มากกว่านี้เพราะเชื่อว่าด้วยภูมิปัญญาของ
นักวิชาการ เมื่อเกิดความสนใจและเห็นความสำคัญแล้วย่อมจะสามารถปรับปรุงตัวเองได้โดยไม่ยากนัก

จุฬาลงกรณ์เวชสารฉบับนี้เป็นฉบับที่สองของคณะบรรณาธิการชุดนี้ คงจะเป็นตัวอย่างที่มากพอให้ตีชม
ที่สำเนามาได้จนถึงปัจจุบันนี้ก็ด้วยสติปัญญาและความสามารถของผู้เขียนทุกท่าน ส่วนรูปลักษณะ ภาษา และสำนวน
นั้น คณะบรรณาธิการได้มีส่วนร่วมรับผิดชอบด้วยที่กล่าวคังนี้มิใช่ประสงค์จะเสนอรับความคิดเห็นความชอบแต่ประการ
ใด แต่ประสงค์จะเน้นให้เห็นว่าเป็นแนวทางที่เสนอโดยบุคคลกลุ่มเล็ก ๆ เท่านั้น จึงเป็นการแน่นอนว่าจะต้องมี
ข้อบกพร่องอีกมาก ถ้าแม้มิได้รับข้อวิพากษ์วิจารณ์จากผู้อ่านช่วยแก้ไข ก็คงจะเป็นหนังสือที่ดีจริง ๆ มิได้ และ
ก็จะเป็นการฝึกปฎิธานของคณะบรรณาธิการที่หวังจะให้ จุฬาลงกรณ์เวชสาร เป็นสมบัติส่วนกลางของผู้อ่านทุกท่าน
ที่ได้แถลงไว้ในฉบับที่แล้วว่า “จะให้เป็นที่รวมพลังของคณะแพทยศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย” นี้ก็เพราะ
ประสงค์จะขอความร่วมมือ และความช่วยเหลือจากผู้ร่วมสถาบันอื่นนับว่าเป็นผู้ใกล้ชิดก่อน มิใช่ต้องการจะซีต
วงล้อมเฉพาะสถาบัน หนังสือวิชาการที่ดีย่อมเป็นสื่อกลางที่เบ็ดเสร็จสำหรับวิชาการโดยไม่จำกัด บุคคล หรือ
สถาบัน เพราะการเผยแพร่วิชาการที่ถูกต้องให้กว้างขวางย่อมมีแก่คุณประโยชน์ ด้วยเหตุนี้จึงหวังว่าจะได้รับความ
ร่วมมือจากนักวิชาการทุกท่านส่งบทความวิชาการมาลงหนังสือ

เนื่องจากการลงหน้าหนังสือค่อนข้างสูง คณะผู้จัดทำจึงจำเป็นต้องขอร้องให้ผู้มีสิทธิได้รับหนังสือทุก
ท่าน ที่ยังมีเคยตอบรับ กรุณาแจ้งความจำนงค์มาเมื่อได้รับฉบับนี้ ทั้งนี้เพราะคณะกรรมการได้ประชุมพิจารณา
โดยถนัดแล้วเห็นว่า ถ้าไม่มีการตอบรับภายหลังจากที่ได้อ่านหนังสือแล้ว ๒ ฉบับ พร้อมทั้งคำขอร้องและอธิบาย
ให้ตอบ เป็นการแสดงว่าหนังสือไม่ถึงมือผู้รับ จึงจำเป็นต้องระงับการส่งหนังสือจนกว่าจะได้รับแจ้งความจำนงค์
พร้อมทั้งคำบลที่อยู่ที่ถูกต้อง

จดหมายตอบรับ และข้อติชมที่ได้รับมาแล้ว คณะบรรณาธิการขอขอบคุณในความสนใจ และความหวัง
ดีจากทุกท่าน นับเป็นกำลังใจอันมหาศาลที่ช่วยให้คณะบรรณาธิการทำงาน

วิชัย โปษยะจินดา